

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 31

Uke 5 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2022

Swami Paramananda i Ranchi, Bihar, 1983. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

-[Reinkarnasjon og Rishier](#)
-[Øst og Vest](#)
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Reinkarnasjon og Rishier

Dette med reinkarnasjon og gjenfødte mennesker er gjennom årene med Paramananda blitt en så betydelig del av mitt liv, at jeg føler behov for å videreformidle noen av mine opplevelser og litt av min erfaring på dette området, spesielt siden mitt eget liv er et levende bevis på fenomenet reinkarnasjon.

I India blant hinduene og andre er det en del av hverdagen, men i den vestlige del av verden er dette ennå et ukjent og for det meste et uakseptert område av livet. I USA pågår det imidlertid seriøs forskning på reinkarnasjon, og hittil har de funnet mye av det som allerede er kjent kunnskap i India, bl.a. at den vanligste gjenfødselsfrekvensen etter hver død er rundt tre år, og at sterke inntrykk fra et liv vil prege det neste. En annen kjent faktor er at sterke tilknytninger til personer eller steder i et liv gjerne gjør at man fødes nær disse i sitt neste liv. I det hele tatt finner man ut av hvordan mentale påvirkninger i ett liv er med på å forme det neste livet. Foreløpig er forskningen mest opptatt av å gjenfinne identiteter fra det ene livet til det neste, og å påvise sammenhengen eller identitetslikheten. Det er interessant og prisverdig at seriøse forskere tar dette opp og således bryter med inngrodde motforestillinger i arven fra flere tusen år gamle religiøse dogmeforestillinger, samt fra den moderne vitenskapen ellers, hvor det er stor helligbrøde å postulere noe annet enn at vår årsak og opprinnelse er rent fysisk.

På den annen side er det ikke noe for tidlig, siden denne kunnskapen er en mangfoldige tusen år gammel og anerkjent virkelighet for hundrevis av millioner mennesker i jordklodens østlige hemisfære. I Tibet, for eksempel, er identifiseringen av reinkarnerte lamaer en svært gammel vitenskap. Selve overgangen fra død til ny fødsel er for øvrig detaljert beskrevet i kapitlet «Sannheten om Sri Anandas gjenfødsel» i seksjonen «Livet sammen med Paramananda». Det er nødvendig å forstå at i denne evolusjonen er loven om reinkarnasjon uatskillelig forbundet med loven om handling i betydningen årsak og virkning, som i India kalles 'karma'. Begge disse er veldig naturlige, logiske og vitenskaplige, og de har ingenting å gjøre med tro eller livssyn. Faktisk representerer de slike åpenbare realiteter i livet at det er nesten latterlig at den vestlige verden ikke like gjerne aksepterer dem – noe

som bare skyldes et inngrodd overlegenhetskompleks og en nedlatende uvilje, samt det jeg kaller 'lærd uvitenhet'. For øvrig er det populære uttrykket «sjelevandring» helt misforstått, i den grad man med 'sjel' mener 'atman'. Ingenting skjer med atman. Det skjer aldri noe med atman – det er rett og slett ikke mulig! Det som vandrer fra én kropp til en annen er sinn og individuell identitet, aldri atman. Det finnes ikke noe slikt som atman i flertall – atman er alltid én og den samme! Likeledes er den populære forestillingen angående karma og reinkarnasjon om at et menneske kan gjenfødtes som et dyr eller nær sagt hva som helst, misforstått og er tatt ut av sin rette sammenheng. Reinkarnasjon er, som alt annet, bundet av evolusjonen, og beveger seg derfor kontinuerlig fremover. Hvis det skulle forekomme noen reverserende bevegelse, ville det kun være tilfeldig – det er ikke det som er det vanlige. Men hvis det skjer, beviser det at sinnet og de mentale inntrykkene er overlegne fysikken, som også er vanlig å se i artenes generelle tilpasning.

Årene med Paramananda har latt meg gjenfinne og identifisere mange inkarnasjoner, både sammen med ham og senere. Jeg har for eksempel gjenfunnet identiteten til begge mine foreldre etter at de døde i 2002 (mor) og 2006 (far), innen familien. Men det begynte altså i samværet med Paramananda, som hadde mange kjente identiteter i sin innerste sirkel. Som allerede nevnt i kapitlet «Piknik på Ganges», var Paramahansa Yoganandas identitet gjenfødt som Mihir eller Swami Prajñananda, som forlot sin kropp allerede i 2005, bare 47 år gammel, og som nå sikkert er født igjen. Og det var, og er fremdeles, mange slike mahatmaer og rishier rundt Paramananda som er kjente navn i verden. Sri Aurobindo var en av dem som ble født igjen og er blant hans disipler i dette livet, men ble denne gangen født i Italia.

En annen var den store sufimesteren Hazrat Inayat Khan. Da jeg besøkte Banagram i 1987, hadde jeg med meg et bilde av Khan som jeg syntes liknet veldig på Swami Purnananda. Jeg viste bildet til Paramananda og fortalte ham hvor mye jeg syntes Khan liknet Purnananda. «Nei, ikke Purnananda», sa Paramananda straks, og la den ene hånden sin over pannen og den andre over munn-nese på Khan, slik at bare øynene syntes; «ser du ikke nå at det er nøyaktig øynene til Devendranath?» Og jeg måtte bare samtykke, for likheten ble slående når han gjorde det slik! Devendranaths sannyasins navn i dette livet var Swami Visuddhananda (han forlot sin kropp i 2017). Identiteten til den verdensberømte bengalske dikteren

og nobelprisvinneren Rabindranath Tagore, er også blant de som er hans sannyasi disipler i dette livet. Ellers avslørte Paramananda tre av Ramakrishnas nærmeste disipler, Rakhai, Yogin og Kali, som senere henholdsvis ble kjent som Swami Brahmananda, Swami Yogananda og Swami Abhedananda, siden disse tre ikke ville bli blant hans nærmeste disipler i Banagram i dette livet.¹⁾

Et annet kjent navn i verden er Jiddu Krishnamurti, som forlot sin kropp i California den 17. februar 1986. Bare få dager før det, på den 4. januar det året, hadde han sin aller siste opptreden i India, i Madras. Devendranath hadde tatt med Paramananda på den hendelsen, og fikk ordnet med at Paramananda fikk møte ham privat etter den offisielle opptredenen. Paramananda spurte ham da om hvordan han kunne være så imot guruer siden det var helt klart at han for veldig mange hadde blitt en guru selv, men fikk ikke noe klart svar fra Krishnamurti på dette. Men neste gang jeg traff Paramananda etter denne hendelsen, i 1987, fortalte han meg entusiastisk at han hadde truffet Krishnamurti i Syd-India, og at han hadde «sett en sped, liten mann som var akkurat som en rishi, og han var den samme identiteten som den store buddhistiske filosofen Nagarjuna». Nagarjuna var en skarp filosof og logiker med stor innflytelse, og levde i det 2. og 3. århundre e.Kr. Etterpå lurte jeg ofte på hvorfor Paramananda hadde fortalt meg om akkurat dette møtet –

det var så mange andre interessante personer han også møtte som han ikke fortalte meg om.

Mange år senere, i 2010, fikk jeg besøk av en ung etnisk nordmann som var født i 1991, og som jeg hadde hatt noe kontakt med først på e-post. Helt fra den aller første kontakten følte jeg at det var noe spesielt med denne gutten, og det ble til de grader forsterket ved besøket. Såpass mye at jeg ikke fikk sove hele natta etter, men bare tenkte og tenkte på hvem dette kunne være. Til slutt gjorde jeg noe jeg ellers aldri gjør i slike tilfeller – jeg spurte Paramananda. Og straks fikk jeg svar: Jiddu Krishnamurti. Dette svaret overrasket meg, men da jeg slo opp Krishnamurti på Internett og leste om hans liv, fikk jeg alt til å stemme med mine observasjoner og erfaringer med denne unge nordmannen, dessuten var intervallet mellom død og ny fødsel riktig. Han var virkelig ekstremt 'selvgjort', sta og egen på en måte, og da han senere fikk en venninne, betrodde han meg at alle de romantiske og seksuelle erfaringene han fikk med henne, virket som noe helt nytt og fremmed på ham. Jeg avslørte visse deler av mine oppdagelser om ham, og senere har vi mistet kontakten. En artig liten detalj i tillegg er at historien forteller at Nagarjuna i sin tid besøkte *Uttara-Kuruvarsha*, Skandinavia, som også Krishnamurti gjorde, så forbindelsen til denne del av verden var allerede opprettet for lenge siden.

Forfatteren (i blått) sammen med Bharat Tiwari ved inngangen til forfatterens hytte ved Satavisha, Azim Ganj, Murshidabad, den 29. desember 2013. Hytta ble bygget på det stedet Paramananda først fortalte om sine planer for Satavisha. Foto: Nirmukta Prana (Chaitali Ma).

Paramananda pekte ellers ut to unge nordmenn (guttunger) da han var i Norge i 1989, som var blant folk vi kjente, og som han sa var mahatmaer (begge lever nå veldig ordinære liv med familie og jobb i dette livet). Senere, etter Paramanandas fysiske bortgang, har jeg selv også identifisert tre eller fire andre etniske nordmenn som mahatmaer, samt ei jente i et innvandremiljø. Paramananda fortalte meg for øvrig i 1989 på Shantibu at mange mahatmaer nå ville bli født i Norge på grunn av Fredsuniversitetet.

Ellers er det mye som tyder på at både Osho og Vivekananda ble født igjen midt på 1990-tallet blant Paramanandas tilhengere i India, og at de traff ham i sin tidlige barndom. Når det gjelder Osho spurte Paramananda meg ved et par anledninger om hva jeg syntes om ham. Første gang han spurte, var han fremdeles kjent som Rajneesh eller Bhagawan Sri Rajneesh. Det var så mange andre han også kunne ha spurt meg om på samme måte, men han spurte bare om Rajneesh, og først mange, mange år senere har jeg forstått hvorfor. Jeg var ganske skarp i min kritikk av Rajneesh, og Paramananda fortalte meg noen hemmelige hendelser fra hans liv og forklarte hvorfor hans virke var blitt litt perverst, samt at han kritiserte at Rajneesh hadde lært det samme til alle – til store masser. Paramananda pleide ellers aldri å kritisere noen helgen. Neste gang han spurte meg om det

samme, hadde Osho forlatt sin kropp (19. januar 1990). Igjen var jeg ganske nådeløs i kritikken, mens Paramananda forholdt seg tankefull og taus og bare lyttet til meg. Jeg merket på ham at det var noe spesielt, som om han tenkte dypt på noe, og til slutt sa han: «Vel, han prøvde i det minste», og mente særlig Oshos forsøk på å løse opp i folks seksuelle hemninger og forknytninger. Først da forsto jeg at Paramananda hadde et ømt punkt for Osho og at han elsket ham som en sønn.²⁾

Mange år senere så jeg for første gang video-opptak av Osho og hørte ham snakke, og da først ble det klart for meg hvilken høy åndelig tilstand Osho befant seg i. Min kritikk av Osho overfor Paramananda var kun basert på de praktiske, synlige virkningene av Oshos arbeid og misjon, som jeg ikke bare fant smakløse, men endatil helt håpløse. Enda flere år etter det igjen fikk jeg den store gleden av å møte ham som reinkarnert, ung student i India, som et usedvanlig uskyldig og elskelig vesen, med et ekstremt rent sinn, og som levde et veldig enkelt liv sammen med sine foreldre og sin yngre søster. Uten at jeg ante noe om det på forhånd, var det han selv som først betrodde meg at han mente å ha vært Osho i sitt forrige liv. Akkurat som meg da jeg leste bøkene til Sri Ananda for første gang, hadde også han gjenkjent hvert eneste ord da han leste bøkene til Osho første gang. Og han var ingen fantast med en overdreven fantasi

eller en med et behov som skulle tilsi at han ville dikte det opp. Snarere tvert imot var han en veldig stille, rolig og harmonisk gutt. Hans ord overrasket meg, for jeg ville ikke umiddelbart ha assosiert denne unge mannen med Osho på noen måte, men at han var en mahatma, var uten tvil helt klart for meg. Og så stemte det godt med intervallet mellom Oshos død og denne guttens fødsel (drøye fem år). I ettertid tenker jeg derfor at det var dette Paramananda ønsket å forberede meg litt på, samtidig som at jeg også kunne veilede denne gutten om *baul sadhana*, noe som akkurat da var et stort savn og en nødvendig hjelp for ham. Senere har vi møttes flere ganger og blitt veldig gode venner.

Av erfaring og ved ettertanke synes det for meg som om de fleste store inkarnasjoner, dvs. de som manifesterer det guddommelige mer (eller mye mer) enn vanlig, etter et «åndelig fremgangsrikt» liv, kanskje med oppnåelse av anerkjennelse, eller ihvertfall et liv der de har påvirket og hjulpet mange, i sin neste inkarnasjon vil ha en mindre grad av manifestasjon og leve et ganske anonymt liv. Hvorfor? Etter et liv med mye hardt arbeid og forsakelse blir det en slags «ferie», og en periode med hjernehvile. Men spøk til side, så betyr det at det vil tjene to veldig viktige formål: For det første, for ikke å lagre noe 'identitets-ego'; og for det andre, for å få flere erfaringer fra det 'vanlige livet', for å oppnå bedre medfølelse med, og forståelse for, våre medmennesker. Hvis du er en rishi, vil din spesielle identitet bli født igjen og igjen, og oppnåelsen av stadig mer erfaring er viktig for å kunne gi rett assistanse til trengende medmennesker. I India ser jeg nå en klar tendens til at disse betydningsfulle menneskene inntar forskjellige posisjoner i styrelsen av landet.

Hvem er rishiene? Mytologien forteller at rishiene var «de sinn-fødte sønnene til Brahma [Gud], som ble skapt av Ham for alt annet livs beskyttelse, inkludert guder og mennesker». Opprinnelig var det syv rishier, men etter hvert er det kommet til mange flere gjennom evolusjonen. De syv opprinnelige er dog kommet til ved guddommelig nedstigning og ikke gjennom den oppstigende evolusjonen. Disse klassiske Syv Rishiene (*Saptarshi*), som også kalles *prajapatis* (patriarkene), er de personene som vedaene (hinduenes hellige skrifter) ble åpenbart til. De to store eposene Ramayana og Mahabharata, samt mye av den andre postvediske litteraturen, som for eksempel de filosofiske systemene, har også sin opprinnelse fra rishiene. Paramananda fortalte meg at rishiene fødes igjen og igjen kontinuerlig i denne verden, slik at de alltid er her og passer på. Det gir mening når man tenker på liv, lære og innflytelse til alle de ruvende skikkelsene som bare i nyere tid har vært og er helter for veldig mange av oss, slike som Swami Vivekananda, Sri Aurobindo, Hazrat Inayat Khan, Rabindranath Tagore, Paramahansa Yogananda, Ramana Maharsi, Ananda

Moi Ma, Jiddu Krishnamurti, Osho og flere andre, som alle har vært dynamiske representanter for de evige, åndelige sannhetene og gitt dem uttrykk på forskjellige måter i samsvar med forståelseevnen til sitt publikum og den rådende oppfatningen i samfunnet til enhver tid. Og det er noe av dette som er det mest unike ved indisk filosofi, at den hele tiden fornyer seg. Det gjør at den på samme tid viderefører det eldste og det yngste åndelige tankegodset som vi menneskene befatter oss med.

Når alt dette er sagt, er det viktig å være oppmerksom på at selv om det er variasjon i denne skapelsen, er det ingen distinksjon eller egentlig forskjell. Som sagt er Atman én og den samme i alle! At det *tilsynelatende* er forskjell, er i samsvar med den praktiske bruken: Vi bruker en 100 watts lyspære for å opplyse et stort rom, mens det kanskje bare er behov for en 60 watts lyspære i et mindre rom. Og atter igjen trenger vi bare en 40 watts til en bordlampe, og en 20 watts til et pyntelys, osv. Lysstyrken er forskjellig i de forskjellige enhetene, i samsvar med bruken og behovet, men strømmen som sådan er akkurat den samme uansett! Det er alltid kilden som er viktig, ikke navnet eller formen eller styrken på utløpet. Det er da også dette som alltid er alle rishiers liv og lære!

Heller ikke er det viktig å skulle være noen som helst, og slik sett betyr det absolutt ingenting hvem eller hva man har vært i tidligere liv. Og det er nettopp derfor at vi hele tiden fødes i uvitenhet om tidligere liv. I hvert nytt, fysiske liv starter vi på helt ny frisk med helt blanke ark, og det er faktisk helt greit i seg selv. De aller fleste ville sikkert foretrekke å glemme likevel om de hadde valget, for hvem vil vel ønske å huske alle sine feil og feilgrep fra sitt tidligere liv? Jeg bare tar opp reinkarnasjon her fordi det er et forsømt og høyst misforstått faktum, som er et aktuelt og virkelig fenomen – og jeg tror det er viktig at vi kan forstå det som en realitet i livet, fordi jeg tror det vil hjelpe oss til mer harmoniske liv sammen i samfunnet om vi får større perspektiv på oss selv i skapelsen. Men til dem som imidlertid tror at de på død og liv må være noe eller noen i dette livet, pleier jeg å spørre: «Kan du være noe *mer* enn Atman?» Som en generell regel har livet vist meg at jo mer det er i det ytre, desto mindre er det i det indre: Et menneske som snakker ustanselig som om det skulle ha munndiaré, snakker for å skjule at det egentlig ikke har noe vesentlig å snakke om; og et menneske som legger stor vekt på alt det ytre med masse staffasje, pomp, prakt, titler, utseende eller hva som helst som vanligvis vil imponere deg, gjør det for å skjule at det egentlig ikke er noen indre substans av betydning. Et Selv-realisert menneske har ingen slike behov for å hevde seg – det kan stå der helt nakent i fullt dagslys uten å føle den minste sjenanse eller beklemmelse. Om folk legger merke til deg eller ikke, spiller overhodet ingen rolle! Alt er som det er – og det er helt i orden!

Forfatteren (i blått) sammen med Bharat Tiwari ved Bhagirati Ganga like utenfor Satavisha, Azim Ganj, Murshidabad, den 31. desember 2014. Foto: Nirmukta Prana (Chaitali Ma).

Øst og Vest

En gang fortalte Paramananda meg en veldig gammel historie som tilhører den muntlige tradisjonen i Himalaya blant yogier, sadhuer og sannyasier, og som lyder slik:

Brihaspati og Sukracharya var to brødre som ikke kunne bli enige om hva som var den rette måten å finne Sannheten på. Brihaspati mente at Sannheten bare kunne finnes gjennom den indre veien – gjennom kontemplasjon og meditasjon – mens Sukracharya var av den oppfatningen at Sannheten bare kunne finnes gjennom systematisk og objektiv observasjon av alle de ytre fenomenene. Begge følte at den andres tenkemåte var fullstendig håpløs, og ikke på noen måte kunne de enes eller forlikes. De brøt derfor opp og gikk hver sin vei. Brihaspati tok sine folk med seg og gikk opp i Himalaya, mens Sukracharya reiste vestover med sine folk og slo seg til slutt ned i de europeiske Alpene. Etterkommerne etter Brihaspati ble 'Østens folk' (dvs. de «Syd-Kaukasoider» folkene), mens etterkommerne etter Sukracharya ble til 'Vestens folk' (dvs. de «Nord-Kaukasoider» folkene).

Denne fascinerende, flere tusen år gamle historien, viser nøyaktig den fundamentale forskjellen mellom Østen og Vesten – på hva befolkningen i de to forskjellige hemisfærene vektlegger, hva de liker å identifisere seg med, og hva de anser som virkelig verdifullt eller ikke i livet. I Østen har de en unik og omfattende menneskekunnskap, fysisk, mentalt og åndelig, som har blitt åpenbart i den dypeste meditasjon gjennom tidene. Mens i Vesten har de utviklet alt som har å gjøre med naturvitenskap, politikk, organisasjon, økonomi, sivile rettigheter osv. – alt som omhandler livets ytre realiteter.

Common Wanderer, *Pareronia valeria*, Satavisha, 02.02.2015. Foto: BP.

Begge har en iboende tendens til å mistenke eller til og med å avfeie den andre, men gjennom det siste decenniet har det blitt en økende forståelse for blandingen av synspunkter og praktiske erfaringer fra begge kulturene, til fordel for hele verdens befolkning.

Det er imidlertid noen punkter med markerte forskjeller som det er spesielt nødvendig å fokusere på for den vestlige leseren. I prospektet til sitt første foredrag om indisk filosofi i Stockholm i 1916, forklarer Sri Ananda Acharya de fundamentale forskjellene i tankegang mellom Østen og Vesten, som filosofer, akademikere og andre intellektuelle i Vesten har særlig vanskelig for å forstå og å akseptere:

Av tre grunner er det uendelig vanskelig, om ikke umulig, å forstå hinduens sanne standpunkt bare ved hjelp av litteratur og uten assistanse av muntlig lære, fordi

- 1) mye av tolkningen har ennå ikke blitt redusert til skrift;
- 2) forståelsen av de filosofiske sannhetene avhenger av *sadhana*, dvs. enkel livsførsel og høy tankegang; og
- 3) hindu-filosofiske betegnelser samsvarer ikke med de europeiske i innhold.

Generelle tilbøyeligheter i hindu-sinnet i kontrast til de i det europeisk sinnelaget: de første bekrefter positivt muligheten for å erfare direkte de absolutte sannhetene – som de siste kategorisk fornekte.

Mens vi i Vesten fullt og fast tror at vi kan forstå absolutt alt bare ved lesing, er dette langt fra den tradisjonelle tilnærmingen til kunnskap i Østen. Betydningen av lyd, rytme og den muntlige tradisjonen i *gurukula*-systemet i India (punkt 1 ovenfor), har blitt behandlet i tidligere kapitler i denne boka, og hele boka kaster visselig lys over viktigheten av *sadhana* (punkt 2 ovenfor). Det tredje og siste punktet ovenfor, om mangelen på samsvar når det gjelder åndelige betegnelser, blir behandlet i de følgende kapitlene.

FOTNOTER

1) Paramananda pleide vanligvis ikke å avsløre folks identiteter på den måten, bare hvis det var en særskilt grunn for det. Alle disse tre har levd forholdsvis ordinære liv i dette livet. Han som var Yogin har jeg kjent godt i dette livet, men han som var Rakhall traff jeg av en eller annen grunn aldri. Den 16. februar 2015 traff jeg han som hadde vært Swami Abhedananda, i et privat hjem i Kolkata. Jeg hadde såvidt hilst på ham en gang tidligere, i juni 1989 i Delhi da Paramananda skulle reise til Norge for første gang, men vi ble aldri ordentlig presentert for hverandre. Da var han gift og hadde en mindreårig sønn, og arbeidet som direktør. Nå bor han midt i Kolkata og hans store hobby er fugler, akkurat som meg. Han fortalte meg at da han første gang traff Robin (Paramananda) i 1975, var det fem usedvanlige kvaliteter ved ham som gjorde sterkt inntrykk: Robin hadde eksepsjonell energi; og eksepsjonell medlidenhet; han forholdt seg alltid til andre mennesker på en likeverdig måte; han hadde evnen til å lese andres sinn; og han hadde evnen til å se fortid, nåtid og framtid.

2) Osho gjorde faktisk alle ting galt – alle feilgrep som kunne gjøres, gjorde han – angående all slags organisering av det åndelige fellesskapet han var midtpunktet for. Selv om Sheela og andre sto for all planleggingen og de praktiske tingene, var Osho overhode for organisasjonen. Det var han som var ansvarlig, og holdningen hans inspirerte alt sammen. Han tillot at alt utviklet seg som det gjorde.

Så hva kan de som er ivrige etter å organisere åndelighet lære fra dette?

I. Lær ikke det samme til alle – folk er forskjellige – ingen storskala terapi.

II. Lag ikke deres egen, lukkede gruppe eller samfunn med felles spesifikke klær eller symboler eller andre effekter, eller noe som vil gjøre at dere fremstår som en sekt.

III. Bli integrerte i samfunnet - vær åpne og forståelsesfulle og inkluderende - dere er der for dem, for folk flest. Opprett og driv hjelpeinstitusjoner, som skoler, barnehjem og sykestuer, osv., i fattige land, og driv livskunstinstitusjoner i rike land. Det er vanlige folk og samfunnet som helhet som trenger vår hjelp og påvirkning, så alt må være åpent for alle.

IV. Alle organisasjoner, administrering og organisering bør holdes på et absolutt minimum – bare nok til å tjene sitt formål og å overleve. Organisasjonen er ikke laget for organisasjonens eller organiseringens skyld.

V. For åndelige mennesker er øvelse (*sadhana*) det eneste viktige – ingen store diskusjoner, argumenteringer eller show, eller å prøve å forklare alt mulig. Vær det eksempelet dere ønsker at andre skal se.

ORDLISTE (forenklet)

Anandacharya – Se *Swami Sri Ananda Acharya*.

atman – Selvet, hvor Værens enhet hviler, innbefattet mennesket, naturen og Gud.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig.

baul sadhana – *sadhana* med en partner av det motsatte kjønn, som hovedsakelig følger tantriske prinsipper. Se *baul*.

gurukula – det gamle skolesystemet i India hvor elevene bor sammen med sine lærere.

karma – 'handling', 'gjerning'; populært kjent som loven om årsak og virkning i forhold til mennesket.

mahatma – 'stor sjel'; hederstittel på enkelte, spesielle sannhetssøkere som skiller seg ut fra andre. Se *atman*.

prajapati – 'sinn-født sønn av Brahma' (Gud) eller 'de levende veseners mester' (betyr også 'sommerfugl!'); annen betegnelse for 'rishi'. Se *rishi*.

rishi – 'seer'; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) 'de syv (opprinnelige) rishiene' har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

Saptarshi – 'de syv rishier' (*sapta rishi*); navn på stjernebildet «Syvstjernen» eller «Karlsvogna» eller «Storebjørn» i astronomien og astrologien. Se *rishi*.

Swami Sri Ananda Acharya (1881-1945) – født i Bengal, India, i en kongelig slekt, men ble sannyasin allerede som ung gutt, reiste med båt til England i 1912 etter en åpenbaring i Himalaya, og kom til Norge ved utbruddet av 1. Verdenskrig i 1914, levde på Tronsvengen i Alvdal, Norge, fra september 1917 til slutten av 2. Verdenskrig; gjerne bare kalt **Anandacharya** i denne boka, siden det var det navnet Paramananda brukte om ham. Den eneste fullstendige biografien om ham er skrevet av Bjørn Pettersen: *Baral – Vismannen på Tronfjell*. *Swami Sri Ananda Acharya. En biografi og antologi*. Tronfjell Fredsuniversitet 2018 (ISBN 9788269032611); og Amazon 2020 (ISBN 9789269032635).

Uttara-Kuruvarsha / uttara-kuru – gammelt sanskritnavn for Skandinavia og folket der; stedet hvor de nordlige *kurue* bodde – et høyt aktet, fredselkende folk, med sterke og frie kvinner, og uten sosiale forskjeller – som ble ansett som hellige, selv om de var utlendinger og derfor pr. definisjon barbarer.

Fortsettelse følger i neste nummer neste uke.